

LEVIATAN EXPANDERAR

MER OM SPELVÄRLDEN OCH REGLERNA TILL GENERATIONSSKEPPSSPELET FRÅN FENIX 2, 2012

AV DANIEL KRAUKLIS

TACK TILL KARIN TIDBECK (STÄMNINGSTEXTER)

ILLUSTRATIONER AV OLA LARSSON

Här följer lite smått och gott som inte fick plats i *Fenix nr 2, 2012*, men som kanske kan komma till nytta som påbyggnadsmaterial när ni spelar *Leviatan*.

De för in honom vid pass tre glas. Bara någon enstaka glob glöder i vårt gemak. Jag har avstått från näringsgröt och fastat i dagar för att finstämna impulserna och känner nu hur det bultar i blomman vid blotta åsynen av honom. Familjens maktemblem glittrar på väggarna. Mina accessoarer ligger uppradade på bruten sammet, nära till hands: en näsduk nyindränkt i eter, en oljad piska, ett par nätta små handbojor. Han vilar karskt sina smäckra händer på höfterna och ser sig omkring. Verkar ovan vid att vara frilåst, vid lättheten och obundenheten i sitt nya liv. Jag drar in hans doft – en fläkt av oskuld som pustar mellan kammarens maktfläckade gamla väggar. Nu upptäcker han att dörrarna låsts bakom honom, att det inte finns någon utväg. Jag följer varje rörelse när han tar ett par elegant fjädrande steg ut på golvet och frågar vad detta är för slags dumheter, var är hans tillskänkta, fru Guldenbrood? En sådan utsökt naiv personlighet! Som om han skulle kunna ställa några krav. Jag ler för mig själv och hasar mig några meter närmare i mörkret, så jag kan vädra de nya dunsterna av nervositet från honom. Medan jag snusar i luften försöker han karska upp sig genom att prata om sin pöbelborne far, hur denne blivit upplyft genom att besegra diverse subantroper, att krigarblodet i hans ådror förtjänar respekt. Det passar sig inte att prata om sitt fula förflutna, här i mina gemak. Det passar sig inte alls. Jag vrider irriterad upp ljuset. Kloten flamlar upp och kastar ljus över min mäktiga STORHET! Jag ler åt hans chockerade flämtningar. Dörrarna är fortfarande lyckta. Nu är stunden inne att inviga min fjärde make i ordningen i hans familjeplikter. Mina hundratal kilo välsignade, ädelblodiga überonkropp pressar honom mot väggen medan jag sliter i hans koketta spetskrage och tar vad jag vill ha.

- Åska Guldenbrood, stammoder

BONUSMATERIAL OM VÄRLDEN

”Bloss fara ut ur hans gap, eldgnistor springa fram därur. Från hans näsborrar utgår rök såsom ur en sjudande panna på bränslet. Hans andedräkt framgnistrar eldkol, och lågor bryta fram ur hans gap. (...) Själva det veka på hans buk är ett stadigt fogverk, det sitter orubbligt, såsom gjutet på honom. Hans hjärta är fast såsom sten, fast såsom bottenstenen i kvarnen.”

- Job 41:9-16

MER OM KÅKSTADEN

Varje morgon hasar sig invånarna upp för trapporna till svampodlingar, eller mykofarmer, som anlagts på rangliga balkonger som klänger inunder taket på våningen, på utsidan i själva schaktet, eller ibland runt och mellan själva kåkarna. En del av arbetsstyrkan avkrävs att trampa runt i i svampstora cisterner för att med rentvättade och välansade fötter frampressa den näringsgröt som i ledningar pressas ned till det högre ståndet. Det myckna gåendet kan vara smärtsamt, för den som är avigt pluggad.

Någon gång varje delcykel vattenkammars sig kommunens arbetare och samlas till fest, för att stärka samhörigheten med jäst supmjölke och kanske en bit saltad paj – möjligen runt den samägda radioapparaten som väser ur sig ett uppbyggligt tal eller två. Somliga bildar uppröjningsbrigader, vilka i samlad tropp städar upp i skräp- och ruinhögarna i terrängen runt titanbrunnens öppning. Arbetet blir till ett slags pilgrimsfärd, där gammalt skrot staplas i prydliga högar under hotet från bakhåll av ylande subantroper. Särskilt nitiska brigader, som stannar misstänkt länge där ute, blir inte alltid insläppta igen.

Världsskålen har ingen egentlig valuta, utan praktiserar byteshandel. Kommunen anses äga alla prylar, och bossen utser föremålets handhavare – oavsett hur det införskaffats. Brott mot denna praxis brukar leda till det spontana bildandet av en kommunal pryglingsgrupp, där nitiska arbetshästar och pugilister kan få utlopp för sin frustration genom att spöa upp den som tycker sig vara för fin i kanten för att dela med sig och själv vill behålla det hon fått i händerna nere i faktorieklustren.

MER OM MEDELSKIKTET

Bara i undantagsfall går skarprättarna in bland överonerna, de rensar effektivt i sina egna led ändå. Även om överlevnadsreglementet är lika för alla har många ädelborgare tillgång till väpnade hoplitter, som förstas kan sätta sig till motvärn om en lagman skulle få för sig att döma till höger och vänster i medelskiktet. Den finns inte sällan skäl att följa upp brott som utförs i kåkstaden även bland bättre bemedlade borgare, eftersom överonerna blandar föraktet för sitt eget ursprung bland de knegande klasserna med ett ränksmidande intresse av deras göranden och låtanden. Somliga ser det som ett schackspel att manipulera lågborgaren efter egna syften, och bekämpa konkurrentens pjäser. För att vinna nya lojala anhängare kurtiserar de gärna bosar och andra dugliga lågborgare, med löfte om att plocka upp dem till medelskiktet så snart plats finns och Sebastokratorn tillåter. Ibland håller de till och med dessa löften.

Sebastokratorn själv sitter i mitten av mitten, den sk medelhallen, på en traditionsenlig tron byggd på en klavkopieringsmaskin, med allehanda mittskiktsskottler, reglage och övervaknings-skärmar – ett säte som ofta är minerat i hennes frånvaro, som när hon är uppe bland zeppelinarna tillsammans med sina munskänkar, flöjtspelare, oddsuträknare och annat hovfolk, sk *zarkomer*. Vägen till tronen är dessutom inredd med fällor som blivit kvar under många cykler, så under tiden strax efter en eskatos blir kampen om Sebastokrattiteln ofta en tävling om vem som hinner först in till tronen och kan förskansa sig där. Något som även kan inträffa om en dristig överon lyckas ta den sittande härskaren av daga.

Medelskiktets passager uppåt mot kåkstaden och nedåt mot faktorieklustrarna skyddas av värn, där kulsprutebeväpnade hoplitter väntar på nästa upproriska folkhops anlopp. När ädelborgaren inte ger sin granne ett tjuvnytt odlar hon kanske en trädgård, där oskattbara petrifierade frön med omsorg och tur kan väckas till nytt liv, anordnar banketter, eller ägnar sig åt välgörenhet i det lägre ståndet (exempelvis genom att lätta upp pöbelborgarens tillvaro med en kampklubb, där pugilister ger varandra på nöten till åskådarnas förnöjelse). Eftersom makt kan definieras av hur stort följande en person har är det viktigt att omge sig med, och sysselsätta, allehanda handräckare, kråsborstare, parfymere och knölpåkshandar – inte sällan hämtade från pöbeln.

MER OM TIDERÄKNINGEN

Hur subantroperna överlever cykelskiftena, de så kallade eskatoserna, är okänt – men deras antal tycks hålla sig nästan konstant över undergångsperioderna. En teori

är att de genom vibrationer i marken och andra omen blir förvarnade i tid nog att hinna gömma sig i fickor och prång ute bland lämningarna på Ytan, eller kanske strömmar i tjatrande flockar ned i själva skrovet genom okända servicetunnlar. En annan teori är att de väntar in justitiorna, som ju lyfter som korkar när titanbrunnarna fylls, tränger sig in och kalasar på det frysta innehållet så länge eskatosen varar. Ett antal av dessa arker försvinner alltid varje cykelskifte, naturligt eller ej. Somliga magistratorer har i hemlighet formulerat teorin om "de dolda härskarna," att subantroperna egentligen skulle vara *Leviatans* sanna härskare och att det är de som utlöser eskatoserna för att fylla på sina skaffier igen.

Perioden strax efter en eskatos brukar kallas Den gyllene fasen. Överlevare tinas upp och katastrofen har reducerat invånarna till en optimal nivå. Det finns gott om plats, meningsfull sysselsättning och den sociala rörligheten är stor. Skarprättarna kan tillåta sig att döma nåderikt. *Sebasterna* (de som har en hälv i sin ägo, men ännu inte uppnått allhärskarvalde över en brunn) strider mot varandra och lämnar övriga ifred. Nybyggarandan är stark. Järnfasen börjar när en Sebastokrator etablerar härskvalde över brunnen. Ädelborgarkastet uppstår, undantagstillstånd införs allt eftersom befolkningen sväller, konkurrensen om arbete och livsutrymme blir knivskarp, ideologier flammar upp och imploderar, överhetskrollen växer, samhällsutvecklingen avstannar. Vissa uppoffrar sig lojalt för det allmännas bästa, andra försöker kullkasta ordningen eller klättra upp till toppen. *Rötffasen*, slutligen, är tiden strax före en eskatos. Vansinne och sjukdomar breder ut sig, individen förlorar sitt egenvärde, skarprättarna straffar först och frågar sen, hopplös dekadens breder ut sig, lojalitetsband upplöses och kampen om att överleva till nästa gyllenfas är den enda värd att utkämpa.

MER OM LAGEN

Till essenslärans teoretiska underbyggnad kommer alltid gatans *praxis*, utövad av skarprättarna. Den är ett resultat av ett något mer nyktert förhållande till de faktiska villkoren ombord. *Praxis* säger till exempel att en brottsling bör få göra ett anförande i egen sak innan dom, att även lagmannen själv kan tvingas begå (ringare) brott för att kunna klämma åt svårare, att skarprättaren alltid bör söka den grundläggande orsaken i ett missförhållande och i den jakten använda sunt förnuft när det kommer till perifera felaktigheter som upptäcks på vägen mot pudelns kärna.

Skarprättargesällerna bär läderhuvor, medan skarprättarna själva har karaktäristiska ansiktsmasker med inbyggda taltrat-

tar för att göra deras röster myndigare. Idén är att tidskipningsväsendet är ansiktslöst och lika för alla. Heltäckande klädsel, som handskar och långrockar, är vanlig även om uniformen kan skifta från brunn till brunn. Identitetslösheten har lett till att den utexaminerade skarprättaren suddar ut sitt förflutna och tar ett nytt namn efter tjänstgöringslängd i brunnen. Den äldsta heter Alfa, den näst äldsta Beta, och så vidare tills varvet gått runt och nästkommande tar namnen Alfa, Albeta, Alfgamma, etc. Lagmannens främsta verktyg är den skrotladdade arkebussen, för kollektiv bestraffning, och snöpningsstången för individuell. Det tredje attributet är den vältummade lagrullan. Likt befolkningen i stort är få av dem läskunniga, så många rullor fylls av piktogram – vilket ibland gör uttolkningen snårig. Då enbart skyttehoplitter av olika slag har tillgång till någon eldkraft finns det ingen som kan stå emot skarprättarna. De är i tjänst dygnet runt och uppmuntras till tävlan i antal färdigstraffade brott, och tillbringar ofta sitt viloskift i en sovkokong ombord på justitoriet. Deras devis är: "Straff är nåd." För allas bästa finns inte utrymme för vekhet.

Överlevnadsreglementet är skrivet någon gång i urtiden och har handkopierats många gånger om. Dekreten är inte längre fullt begripliga. Misogyniteten i straffen sägs grunda sig på att möjligt barnafödande är en tillgång för populationen, medan möjlig befruktningssårlig är ett hot (på grund av eskatoserna).

Hur fungerar straffen? Om vi ponerar att en pöbelborgare, kanske genom försumelse, eldat upp sin grannes kåk medan dennes hustru satt i huset, för att sedan springa därifrån när skarprättaren kom, kan illdåden efter olika dekret och tillägg dömas till döden två gånger (besudling av essenserna, skadat hus), dubbel kastrering (kvinnomord, förhindrande av lagman), med tilläggen bannlysning och spöstraff (genom sitt agerande varit till skada eller onyttig för allmänheten, stört ordningen), samt fördubblad straffsats på allt ovanstående (flyktförsök). Det är inte alla skarprättare som är så nitiska att de fullföljer varje potentiell straffsats, men det anses samtidigt fullt korrekt för den som har tid att börja med att genomföra de mildaste straffen och sedan eskalera. När den skyldige väl har tagits av daga flödar en kastrering, ett dödsstraff och en eller två bannlysningar över till familjen – tills det inte finns några kvar som kan ta emot de kvarvarande straffen, varpå dessa flödar över till kommunen.

Kollektiv skuld anses främja gruppsammanhållningen och överlevnaden. Det är ditt eget fel om du får smaka konsekvenserna av ett brott ifall du inte tar din granne i örat när denne missköter sig.

BONUSREGLER

KORT OM EGENSKAPERNA

Hur i all världen är det då tänkt att de dominanta och recessiva egenskaperna ska spelas ut?

Låt säga att din rollfigur är ett *vanedjur*. Du behöver då hålla koll på **PASSIVA** och **STÖDJANDE** personer – och handlingar – i din närhet. Gör gemensam sak med dem, gå i samma riktning, håll med, ställ dig på deras sida, försök någonting liknande som det de föreslår även om det inte är exakt samma, uppnå deras mål och syften och liknande.

Är det otydligt vad som är vad, till exempel om det inte är helt klart ifall en handling eller ett uttalande är **PASSIVT** eller inte – följ då helt enkelt din egen inriktning och agera som ett *vanedjur* skulle agera, det vill säga på det sätt som rollfiguren alltid brukar göra. En mykofarmarbonden försöker i de lägena handla bondskt, en hoplit militärriskt, en teknosof enligt de inmemorerade hålkortsparagrafer för att bara nämna några exempel.

Låt oss säga att din rollfigur istället är **DRIVANDE**. I så fall behöver du bara hålla koll på **STÖDJANDE** personer och handlingar, eftersom du vill motarbeta dem. I händelse av tvekan – ligg på och **DRIV**. Det är enklare att vara dominant än recessiv, men kräver å andra sidan mer initiativ från spelaren.

MER OM ATT SKAPA ROLLFIGUR

Efter att ha valt eller slagit fram livsbana kan spelaren fortsätta med att ta fram rollfigurens öde. Detta är en blandning av ambitioner och karma – dels hur figuren själv förväntar sig att hennes liv ska utveckla sig, dels förslag på turer och vändningar som står utanför hennes egen kontroll. Många öden är ihopkopplade med varandra och fungerar som motpoler.

Spelaren och spelledaren arbetar sedan tillsammans för att lotsa rollfiguren mot sitt slut. Spelaren kan till exempel hjälpa till med att dikta upp några spännande ärkefiender eller hinder, medan spelledaren tänker ut en intressant och gärna oväntad slutkläm på ödestråden.

Olika rollfigurers öden kan vara sammellan okända för spelarna, för att öka spänningen, eller helt öppna så att fler kan hjälpa och stjäla på vägen.

Eventuellt känner spelaren själv inte till sin egen rollfigurs öde, utan får upptäcka detta genom ledtrådar som spelledaren portionerar ut efter hand.

Eftersom en typisk invånare i *Leviatan* lever ett kort och hetsigt liv kan det vara bra att inte dra ut på ödets fullkomligande alldeles för länge.

ÖDE

1. Carte blanche, kan inte slås fram, bara väljas. Hitta på ditt eget slut! Losskopplat från andra öden.
2. Anfader/-moder
3. Arvtagare
4. Erövrare
5. Förgörare
6. Grundläggare
7. Härskare
8. Offer
9. Nemesis
10. Paria
11. Profet
12. Slav

ANFADER/-MODER

Anfadern/-modern är förutbestämd att grunda en stor och mäktig släkt, klan eller stam och därmed sätta sitt märke i teknosofernas Arkiv.

Exempel på vändningar: att lyftas upp till ädelborgare, pöbelborgare utan kyskhetsplugg, tvångsklonas av geront.

Ödets **motpol** är ättens nemesis.

ARVTAGARE

Arvtagaren kommer att få en rättmätig egendom, mark eller ansvar i sin besittning.

Exempel på vändningar: "allt du kan se härifrån till horisonten ska en gång bli ditt, min klon," strålningssmittad forntecknoartefakt, den enda vars bak passar på Sebastokratorns tron.

Motpol: erövraren.

ERÖVRARE

Erövraren har skrivit i stjärnorna att orättmätigt tillskans sig någon annans egendom eller ansvar.

Exempel på vändningar: "att krossa sina fiender, se dem skingras framför en, och höra helioskultisternas klagan," motvilligt redskap åt någon annan, mästertjuv.

Motpol: arvtagaren.

FÖRGÖRARE

Förgöraren är förutbestämd att förintna en grundmurad tradition.

Exempel på vändningar: leda titanbrunnen i revolt exempelvis mot rättskipningsväsendet, fredsmäklare med och vän av subantropen, öppna prylvalv och krossa ekonomin.

Motpol: grundläggaren.

GRUNDLÄGGARE

Grundläggaren ska komma att skapa något bestående.

Exempel på vändningar: grunda ett nytt skrå eller yrkeskår, etablera helioskulten som statsreligion, genomdriva förslavandet av alla vänsterhänta.

Motpol: förgöraren.

HÄRSKARE

Härskaren är den som ska komma till makten över någonting betydelsefullt, kunna rå om det och sätta sin alldeles egen prägel på det.

Exempel på vändningar: dikta sig till odödlighet och bli brunnens främsta konstkritiker, justitoriets övermagistrator, folkets röst – pöbelborgaren som tvingades fram till tronen.

Motpol: slaven.

OFFER

Offret måste i slutänden göra en fundamental uppoffring.

Exempel på vändningar: "jag ger hellre min högra arm än ser Nicola Grima som boss här i kommunen," helioskultist som uppslukas av kärleken, den tragiska passionen mellan de pluggade tu – Romeo & Pöbla.

Motpol: profeten.

NEMESIS

Nemesis är den individ som genom beslutssamhet eller ren, skär slump ska komma att utrota en släkt eller stam.

Exempel på vändningar: den välvillige vaccinatorn som aig själv ovetandes utvecklat ett gengift, bortbytingen, den försmädd älskaren.

Motpol: anfadern/-modern.

PARIA

Parian kommer förr eller senare att stötas ut ur sin rätta omgivning och tvingas leva i förskingring.

Exempel på vändningar: en katt bland verminider, den bokstavligen hjärntvättade som återfår sina minnen, ädelborgaren som drar hela sin familj i fördärvet.

Motpol: valfri.

PROFET

Profeten är den som för allas bästa genomdriver ett dyrköpt offer, för att blicka överhet och högre makter.

Exempel på vändningar: ytbon som sätter ut sina barn till subantroperna, skarp-rättaren som preventivt bestraffar brott som ännu inte har hunnit begås, mykofarmaren som ser mycelets nätverk av trådlika hyfer som nerverna hos en slumrande gudom.

Motpol: offret.

SLAV

Slaven är ödesbestämd att helt och fullt falla i någon annans våld.

Exempel på vändningar: idoldyrkaren som helt och fullt kopierar den beundrade i stort såväl som i smått, den hypnodomputerade kabaretapan, den sanna kärlekens marionett.

Motpol: härskaren.